

Şah Damarından Yakın Acılar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mart 2018

Dahası var mıdır şunca zikrin
Zevk ile sürdüğün değil asla
Cefanla yaşadığın ne yalan
Ne inkârı sebepsiz kılınan hüzünlerin.

Şah damarından yakın acılar
Yine daha yakın andığın ve aşk diye
İnlerken evrenin gam telinde
Hep biriken bir iklim sükûnetinde
Cahil bedellerin.
Aşkın hükümrانlığında
Ne gölgen ne sahipsiz sanılan benliğin;
Dirayetin sınıandıkça
Dilinin döndüğü değil bilakis
Yüreğin iz sürdüğü şunca sefil kelamın
Hem de kerameti bitimsiz bir rota
Hicap edenlerden olma sakın ha
Sevip diri bildiğine hükmeden
Aşkın sızısında edindiğin matem.

Deryalar aş istersen
Sevdiğin kadar büyü ve büyüksün sen, evren:
Yalıtıldığım haznemde kayıtsız bir nota
Kaybolduğum çöllerde susuz hayta bir çiçekten
Daha diriyim.
Sığmadığım kadar sığıntı bildiğim şu fani beden;
Sevip sevmekten imtina eden hangi sicil
Yine gözümde tahakkümperver
Hangi iz derinde kalan kanıtı
Yaşadığına dair değil sadece
Ölümü son bildiğin
Metazori bir iklim.

Zamanda tutsaksın madem
Ehli keyif bir fani olmayı asla dilemedim.

Hüznüm kadar mutluyum
Mutlu olduğum kadar yansızım
Yarımlarımdan doğan yeni bir iklimden bile alacaklı
Şu tefekkür yüklü ruhu
Kutsarken Tanrı,
Aşkın da sitemine sığındım bir kez
Sinemde olsa yaram
Yoksa yârim ne fayda?
Ürktüğüm bir gerçek ve kaçtığım gerçeklerden
Sivrilmeyi değil gömülmeyi talep ediyorum.